

El bibliotecari va dir prou

Un relat de: [Sergi Elias Bandres](#)

EL BIBLIOTECARI VA DIR PROU

El bibliotecari va dir prou. La sala era petita, però ningú li havia fet cas en les quatre hores que duia allí treballant. Resultat d'això... molts llibres pel terra, alguns estripats, crits molt sonors i sorollosos... aquell mal de cap l'havia obligat a deixar la feina, i n'era el responsable.

Es trobà al carrer, en un principi lliure... però ara què coi faria? Sense feina!

Es trobava desolat i no deixava de donar voltes anguniosament pel seu cervell pensant en la seva dona i les seves dues filles petites. Duia algun bitllet a la cartera i es posà a caminar direcció al cementiri amb el cap baix, derrotat i rendit. Sentia una vergonya que el feia allunyar.

Es preguntava què coi feia anant cap al cementiri, doncs no era del tot lògic. Així doncs, ja als afores de la ciutat, entrà en un bar a gastar els tres bitllets que duia.

Tot ho va gastar amb cerveses, que el van empal·lidir mentre les converses del bar s'anaven fent més i més foses, però ressonants. Finalment va pagar i, a tort, prosseguí cap al cementiri.

Es començà a serenar amb la brisa dels xiprers, el camí que li quedava per arribar al lloc que ell havia triat. Però es trobà verament estrany a l'observar-se a si mateix i veure com s'anava convertint en esquelet, mentre que també estranyat perquè la gent que passava pel seu costat ni el miraven... intuï que no el veien. I era així.

A l'arribar a la porta del cementiri, a deu metres mirant endavant, l'home de la caseta estava tancant amb pany i clau. El bibliotecari s'aturà.

Caminà cap a la porta quan l'home aquell havia encès el llum de la caseta i fosquejava. Intentà tocar el pany. Intentà. Perquè la seva mà traspassava pany... i reixa. Provà i... sí, tot ell, ja completament fet esquelet, era dins el cementiri. És clar, aquell home no l'havia ni vist ni res. Així que decidí donar una volta, una volta que mereixés la pena.

Es trobava passejant i contemplant les làpides d'una petita part de la banda oest quan al girar per prosseguir... oh! Veié la Guiga i la Miga (les seves dues filles) donant voltes de ball agafades de la mà amb la Nuesa, la seva esposa! De carn i os s'anaven desfent com ell. Il·lusionat, es posà a caminar alegrement i lenta, cap a elles. Quan hi arribà, els tres esquelets li somrigueren. S'hi atansà tot i ja eren quatre ballant. El bibliotecari tornava a ser feliç. Un nou futur els esperava. Estaven salvats.

Sergi Elias Bandrés

14/07/2017